

med Hænderne foldede og saae opad med et forklaret Udtryk i sine taarefyldte Øjne.

Endnu i nogen Tid blev de alle staaende omkring Liget i stille Betragtninger. Men ved de første, synlige Dødstegn bredte Eberhardt og Thomas et Lagen over det, og Signe førte Moderen bort.

Kort efter forlod ogsaa Per Dødsværelset og gik op til sig selv. Længe stod han i Tanker ved det aabne Vindu og saae ud over Byen, der endnu laa og slumrede underen morgenbleg Stjernehimmel. Saa satte han sig stille ned ved Bordet og tog sin Rejsemappe frem for at skrive til Jakobe:

»Jeg vil ikke tøve med at meddele dig, at min gamle Fader for kun faa Øjeblikke siden er sovet hen. Hans Død var smerteløs og smuk. Han var sig fuldt bevidst næsten til det sidste, og med beundringsværdig Sjælsstyrke saae han Døden imøde. Jeg er nu glad ved, at jeg kom tidsnok til at sige ham Farvel. Hvor meget der end skiller mig og altid vil skille mig fra min Fader — —.«

Han standsede pludselig som ved et lille Ryk. Med Hagen støttet til Haanden sad han længe og stirrede grundende ind i Lysflammen. Da han derefter gennemlæste, hvad han havde skrevet, blev han rød og tilintetgjorde det. Paa et nyt Ark Papir skrev han hurtigt:

»Kære Ven! Jeg har den sørgelige Pligt at med-